

Poměrně delší dobu sleduji, jak děti zacházejí s písmem a jak se mu věnují, ať už se jedná o děti předškolní nebo školou povinné, ať už je dítě ve škole nebo doma a na školu se připravuje, nebo je mimo ni, v družině, v zájmovém kroužku, na táboře, na škole v přírodě, u prarodičů nebo s kamarády. Ve všech těchto a mnoha dalších situacích se často děti v tomto věku věnují psaní záměrně i nezáměrně, hrou nebo “prací“, tedy činností, která je podmíněna svým dokončením (školní učební látka).

Středem mého zájmu je vztah dítěte ve vývojovém období školní zralosti¹ a jeho spontánního psaní jako komunikativní dovednosti ve vztahu k výchovněvzdělávacímu působení. Komunikativní psaní je součástí vzdělávací oblasti Český jazyk a literatura² a je obsaženo ve všech jejích částech: Komunikační a slohové výchově, Jazykové výchově i Literární výchově.